

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce **JUDr. Josefa Šťastného**, správce konkursní podstaty úpadce VONA, a. s., zastoupeného JUDr. Markem Šťastným, advokátem se sídlem v Horažďovicích, Ševčíkova 38, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem v Českých Budějovicích, Mánesova 3a, o daň z přidané hodnoty, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2006, č. j. 2151/130/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. října 2006, č. j. 10 Ca 107/2006 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2006, č. j. 2151/130/2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Vodňanech (dále jen „správce daně“) č. j. 12907/05/107970/3555 ze dne 30. 6. 2005, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2002 ve výši 2 741 892 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když dle stěžovatele vychází rozhodnutí žalovaného z nesprávně zjištěného skutkového stavu, jakož i z nesprávného právního posouzení věci a bylo učiněno na základě řady procesních pochybení. V kasační stížnosti stěžovatel rekapituluje obsah podané žaloby a dále cituje odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením soudu, že výpověď svědka Strouhala je v souladu s listinami. Dle názoru stěžovatele je v jeho výpovědi řada rozporů. Stěžovatel chtěl tyto rozpory uvést na pravou míru výpověďmi navržených svědků. Stěžovatel namítá, že svědek nedokázal říci, v jakém technickém stavu byly předávané automaty a doporučil otázky směřovat na osoby, které automaty předávaly. Svědek také nedokázal odpovědět, zda byly automaty vůbec v provozu, ačkoliv dostával tržby z automatů (proto musely být v provozu) a neodpověděl, jak byla stanovena cena automatů. Žalovaný dle stěžovatele neprokázal, zda si úpadce VONA, a. s. uplatnil u původních faktur DPH. Svědek dále uvedl, že přebírané automaty nebyly po používání oceňovány – cena po dvouletém používání nemohla být jako cena nových, přitom dobropis lze vystavit jen při vrácení původního plnění a ne kdykoliv. Dobropis tak byl s ohledem na shora uvedené neoprávněně vystaven, protože zboží nebylo vráceno ve stavu zakoupeném, bylo opotřebováno – tuto otázku dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil.

Stěžovatel nesouhlasí se závěry soudu o tom, že správce daně měl dostatečně zjištěný skutkový stav. Odmítnutím navržených svědků – předsedy představenstva a členů představenstva, kteří měli jakožto nejvyšší představitelé úpadce nejvíce informací, správce daně nedostatečně zjistil skutkový stav.

Navíc správce daně nevzal v úvahu potvrzení Ing. Ryšávký ze dne 28. 8. 2001, ve kterém tento prohlašuje, že nápojové automaty nikdy nepatřily společnosti VONA, a. s., ale že byly užívány na základě leasingové smlouvy, že nebylo možné vystavit daňový dobropis, protože nebyl splněny podmínky pro jeho vystavení.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 12. 12. 2006. Žalovaný má za to, že skutkový stav zjistil dostatečně a pro své rozhodnutí měl patřičné důkazy. Vycházel z předložených kupních smluv a předávacích protokolů, daňových dokladů vystavených na předmětné zboží. Stěžovatel uplatnil nárok na odpočet za předmětné zdanitelné plnění v daňovém přiznání za zdaňovací období prosinec 1999 a sám uvedl, že se jedná o odprodej zboží po předčasném ukončení leasingových smluv v měsíci květnu 1999. Správce daně tak nemohl přisvědčit stěžovateli, který později začal tvrdit, že v říjnu 2002 byly leasingové smlouvy v platnosti. Uzavřel tedy, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně spolehlivě a proto neprovedl stěžovatelem navrhované výsledky svědků. Má za to, že zpráva byla řádně projednána. Kasační námítky stěžovatele týkající se okolností vrácení zboží považuje za právně nevýznamné. Žalovaný k tomuto uvádí, že předmětné nápojové automaty byly do vlastnictví stěžovatele převedeny na základě kupních smluv ze dne 28. 12. 1999 za dohodnutou cenu. Z této ceny stěžovatel vycházel při výpočtu výše nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. V důsledku odstoupení od smlouvy vrátil stěžovatel společnosti DEKORA-Leasing, a. s. část zdanitelného plnění a tato společnost se rozhodla opravit základ daně a daň dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) a vystavila dle § 13 zákona o DPH daňový dobropis. Současně dle § 21 odst. 1 zákon a o DPH byl stěžovatel povinen provést opravu odpočtu daně v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém daňová dobropis obdržel. Stěžovatel tak neučinil.

Výše ceny vráceného předmětu plnění, jež je předmětem kasační námitky stěžovatele, je věcí vzájemné dohody smluvních stran, přičemž stěžovatel dobropis převzal a podepsal. Tuto námitku stěžovatel poprvé vznáší až v kasační stížnosti. Stěžovatelem navrhovaní svědci by dle žalovaného vypovídali k okolnostem vzájemného obchodního vztahu, který není pro průběh daňového řízení rozhodný. Není totiž významné, v jakém technickém stavu byly vrácené automaty.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správce daně zahájil u stěžovatele dne 23. 7. 2004 daňovou kontrolu za zdaňovací období leden až prosinec 2002. Správce daně při kontrole zjistil, že stěžovatel neprovedl úpravu odpočtu daně ve výši 2 741 892 Kč za zdaňovací období říjen 2002 na základě přijatého dobropisu č. 97-2002/00001 ze dne 24. 10. 2002 vystaveného společností DEKORA – Leasing, a. s. (dále jen „DEKORA“). Dobropis byl vystaven k fakturám č. 02-99/00040 a č. 02-99/00041 na celkem 281 ks nápojových automatů ABN 7. Na základě výše uvedených faktur si stěžovatel v měsíci prosinci 1999 uplatnil odpočet DPH ve výši 3 441 474,90 Kč. Faktury vystavila společnost DEKORA na základě kupních smluv č. 3/1999 a č. 4/1999 uzavřených dne 28. 12. 1999. Obě kupní smlouvy obsahovaly ujednání o sjednání výhrady vlastnického práva ve smyslu ustanovení § 445 obchodního zákoníku. Přechod vlastnického práva byl vázán na úplné zaplacení kupní ceny. Dopisem ze dne 4. 1. 2001 společnost DEKORA oznámila, že odstupuje od kupních smluv, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě (do 25. 1. 2000) nezaplatil sjednanou kupní cenu. Současně požadovala vrátit dodané stroje. Nápojové automaty stěžovatel v počtu ks 281 předal společnosti DEKORA dne 24. 10. 2002. Dobropis č. 97-2002/00001 ze dne 24. 10. 2002 byl zaslán správci konkursní podstaty, který podepsanou kopii s doplněným dnem převzetí 24. 10. 2002 vrátil zástupci DEKORA při osobním jednání dne 21. 11. 2002. Dne 15. 3. 2005 projednal správce daně výsledky kontrolních zjištění se zplnomocněným zástupcem stěžovatele Ing. M. Na ústní jednání stěžovatel reagoval podáními ze dne 4. a 14. 4. 2005. V těchto stěžovatel vyjádřil nesouhlas s výsledky kontroly. Dle stěžovatele správce daně nebral v potaz sdělení Ing. Ryšávký (předsedy představenstva), že automaty nebyly ve vlastnictví stěžovatele a byly užívány pouze na základě leasingových smluv a nebyly tak splněny podmínky pro vystavení dobropisu. Stěžovatel poukázal na rozpory ve výpovědi svědka Strouhala (místopředsedy představenstva společnosti DEKORA) a navrhl provést svědeckou výpověď Ing. Ryšávký, Zdeňka Urbana a Václava Kulíře - členy představenstva stěžovatele. Správce daně nepřistoupil k provedení navrhovaných výsledků. Dne 27. 5. 2005 při ústním jednání převzal zplnomocněný zástupce zprávu o kontrole a sdělil, že se k ní do 15 dnů vyjádří písemně. V podání ze dne 10. 6. 2005 opětovně stěžovatel uvedl, že nápojové automaty byly stěžovatelem užívány na základě leasingových smluv a navrhl výsledk již dříve označených svědků. Na základě kontrolních zjištění pak správce daně vydal dodatečný platební výměr, jímž stěžovateli dodatečně vyměřil daň ve výši 2 741 892 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru se stěžovatel odvolal. O odvolání rozhodl žalovaný dne 12. 4. 2006 tak, že jej zamítl. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, že nápojové automaty byly užívány na základě leasingových smluv a nebyly tak splněny podmínky pro vystavení dobropisu, neboť jak bylo zjištěno, stěžovatel vrátil společnosti DEKORA část přijatého zdanitelného plnění a byly tak splněny podmínky pro vystavení dobropisu. Odkázal na výsledky místního šetření ze dne 3. 2. 2000, kde zjistil, že v případě předmětných nápojových automatů, jež byly předmětem koupě dle kupní smlouvy ze dne 28. 12. 1999, se jednalo o zboží, které již stěžovatel dříve užíval na základě leasingových smluv uzavřených se společností DEKORA, avšak tyto byly před datem uzavření kupních smluv předčasně ukončeny. Správce daně nepochybně tvrdil tvrzení stěžovatele, že tento nikdy nebyl vlastníkem nápojových automatů. K navrhovaným svědkům stěžovatele žalovaný uvedl, že k provedení výsledku nepřistoupil, neboť shromážděný důkazní materiál považuje za dostačující a taktéž samotný stěžovatel

nespecifikoval, co mohou svědkové osvětlit a na rozpory ve výpovědi svědka Strouhala poukázal stěžovatel pouze v obecné rovině, aniž by tyto jakkoli konkretizoval.

Stěžovatel brojil proti rozhodnutí o odvolání žalobou ke krajskému soudu, který napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž závěry žalovaného shledal správnými a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když dle stěžovatele rozhodnutí žalovaného vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a bylo učiněno na základě řady procesních pochybení.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Pokud jde o námitky stěžovatele, dle kterých svědek Strouhal nedokázal říci, v jakém technickém stavu byly předávány automaty, zda byly automaty vůbec v provozu, jakým způsobem byla stanovena cena automatů, stejně jako tvrzení stěžovatele o tom, že přebírané automaty nebyly po používání oceňovány, ačkoli cena po dvouletém používání nemohla být jako cena nových a dobropis lze vystavit jen při vrácení původního plnění, tyto nebyly v průběhu celého správního ani předchozího soudního řízení zmíněny a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jak v podaném odvolání tak v žalobě se stěžovatel omezil na obecné konstatování „řady rozporů“ ve výpovědi svědka Strouhala, aniž by rozpory jakkoli konkretizoval. Výše uvedenou konkretizaci stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti.

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť neprovedl stěžovatelem navrhané výslechy svědků – předsedy a členů představenstva, když tito znali skutečný stav věci a měli přehled o všech podstatných záležitostech.

Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) daňového řádu má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně právo předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky, případně navrhopvat předložení důkazních prostředků, které on sám nemá k dispozici.

Z výše uvedeného je tedy nesporné, že daňový subjekt má ze zákona povinnost prokazovat svá tvrzení ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém řízení. Je tedy povinen navrhopvat důkazní prostředky, kterými mohou být jak listiny či jiné hmotné důkazy, tak zejména svědectví jiných osob ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu. Správce daně není povinen bez výjimky provést každý navržený důkaz. Nicméně je povinen podle § 31 odst. 2 daňového řádu dbát na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, byly zjištěny co nejúplněji, jinými slovy je povinen zjistit řádně skutkový stav. Pokud se navržené důkazní prostředky vztahují k předmětu daňového řízení a mohou skutečnosti, které se tohoto řízení týkají objasnit, je povinen navržené důkazy provést. Je v pravomoci správce daně posoudit závažnost jednotlivých důkazních prostředků, přičemž v rámci tohoto posouzení je správce daně oprávněn učinit si úsudek o vypovídací schopnosti navrženého důkazu. Pokud správce daně

dospěje k závěru, že navrženým důkazem nelze ověřit prokazovanou skutečnost, důkaz provést nemusí. Taktéž za situace, kdy je v daňovém řízení dostatečně zjištěn skutkový stav a správce daně tak má dostatek důkazů pro vydání rozhodnutí, lze další navržené důkazní prostředky odmítnout. Nejde však o libovůli správce daně, protože ten musí svůj závěr o tom, proč neprovedl navržené důkazy, řádně odůvodnit.

V daném případě správce daně neprovedení navržených výsledků svědků odůvodnil. Návrh na provedení výslechu předsedy a členů představenstva vznesl stěžovatel poté, co byly se zástupcem stěžovatele projednány výsledky kontrolních zjištění. Stěžovatel ke kontrolním zjištěním dne 5. 4. 2005 podal vyjádření, ve kterém uvedl, že s těmito nesouhlasí, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a proto požaduje provedení výslechu předsedy představenstva Ing. Zdeňka Ryšávky, a členů představenstva Václava Kulíře a Zdeňka Urbana. Správce daně na straně č. 4 zprávy o kontrole se k předmětnému návrhu vyjádřil. Ve zprávě o kontrole poukázal na skutečnost, že stěžovatel v návrhu neuvedl, co výpovědi svědků sleduje a taktéž neuvedl údaje, z nichž by správce daně mohl dovodit konkrétní souvislost s prokazováním skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti. Správce daně konstatoval, že má pro rozhodnutí již dostatek důkazů a označil navržené důkazy za nadbytečné. V doplnění vyjádření ze dne 19. 4. 2005 stěžovatel pouze obecně tvrdil rozpory ve výpovědi svědka Milana Strouhala a uvedl, že by je navrhovaní svědci mohli vysvětlit. Na doplnění reagoval správce daně obdobně, když popsal dosavadní skutkový stav a označil všechny důkazy, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Uvedl, že kontrolní zjištění je podloženo taktéž důkazními prostředky v listinné podobě, které nevycházejí z výpovědi svědka Strouhala. Tato výpověď byla použita jako důkaz v souvislosti s prokázáním doručení a podepsáním dobropisů. Navrhované výslechy označil správce daně opětovně za nadbytečné. Obdobné závěry o nadbytečnosti navrhovaných výslechů svědků žalovaný vtělil spolu s odůvodněním do rozhodnutí o odvolání (str. 7).

Ze správního spisu je tak s ohledem na shora uvedené patrné, proč správce daně výslech navrhovaných svědků neprovedl. Se závěry správce daně o nadbytečnosti navrhovaných výslechů svědků se ztotožnil krajský soud, když v odůvodnění rozsudku uvedl, že „práva žalobce nebyla porušena v případě odepření výpovědi jím navrhovaných osob,... v případě, že byl shromážděn dostatek důkazů v písemné podobě a žalobce nebyl schopen označit, co jejich výpovědi sleduje ve vazbě na předmět daňového řízení.“ Se závěrem o nadbytečnosti provedení výslechu navržených osob z důvodu již dostatečně zjištěného skutkového stavu souhlasí i Nejvyšší správní soud. Navíc v daném případě nebylo z formulace stěžovatelova návrhu zřejmé, zda a jakým způsobem by stěžovatelem navrhované výpovědi svědků, které měly dle stěžovatele odstranit jím blíže neurčené rozpory ve výpovědi svědka Strouhala, byly způsobilé přivodit změnu zjištěného skutkového stavu. V daném případě bylo pro rozhodnutí správce daně určující zjištění (jež bylo na základě provedených důkazů a doložených listin v předmětném daňovém řízení prokázáno), zda byly naplněny podmínky pro opravu základu daně ve smyslu ustanovení § 15 zákona o DPH a podmínky pro vystavení dobropisu dle § 13 citovaného zákona.

Dle § 15 odst. 1 zákona o DPH může plátce daně opravit základ daně a výši daně

- a) při zrušení nebo vrácení celého nebo části zdanitelného plnění,
- b) při snížení ceny na základě kvalitativních, dodacích a jiných podmínek sjednaných u zdanitelného plnění,

c) při změně poměru cen za jednotlivá poskytnutá plnění v rámci sjednané ceny za kombinaci služeb spočívající v organizaci turistických zájezdů nebo pořádání výstav, trhů a kongresů, přičemž tato změna má za následek snížení daňové povinnosti.

Dle odst. 3 výše uvedeného ustanovení se rozdíl původního a opraveného základu daně považuje za samostatné zdanitelné plnění, u kterého se uplatní sazba daně platná ke dni uskutečnění původního zdanitelného plnění a které podléhá dani a) ve zdaňovacím období, ve kterém byl daňový dobropis doručen plátcí, pro kterého se uskutečnilo zdanitelné plnění, jde-li o opravu základu daně podle odstavce 1, b) ve zdaňovacím období, ve kterém byla oprava základu daně provedena, jde-li o opravu základu daně podle odstavce 2.

Dle odst. 4 opravu základu daně a výše daně v případě zdanitelných plnění uskutečněných pro jiného plátce provede plátce tak, že vystaví daňový dobropis nebo daňový vrubopis podle § 13. Dle odst. 6 opravu základu daně a výše daně nelze provést po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém se uskutečnilo původní zdanitelné plnění.

Dle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o DPH, dojde-li k opravě základu daně podle § 15, plátce, který uskutečnil původní zdanitelné plnění, je povinen vyhotovit pro plátce, pro kterého uskutečnil zdanitelné plnění, daňový dobropis nebo daňový vrubopis, a to ke dni, kdy byla provedena oprava základu daně. Údaje o ceně a dani se v daňovém dobropise nebo v daňovém vrubopise uvádějí v české měně. Daňový dobropis nebo daňový vrubopis nelze použít k opravě sazby daně a výše daně podle § 15a.

Dle § 21 odst. 1 zákona o DPH opraví-li plátce, který uskutečnil zdanitelné plnění, základ daně podle § 15 odst. 1, je plátce, pro něhož se uskutečnilo zdanitelné plnění, povinen provést opravu odpočtu daně. Opravu odpočtu daně provede plátce v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém obdržel daňový dobropis související s opravou základu daně.

Ze správního spisu vyplývá, že podmínky pro vystavení dobropisu byly splněny. Stěžovatel uplatnil ve zdaňovacím období prosinec 1999 na základě daňových dokladů č. 02-99/00040 a č. 02-99/00041 vystavených společností DEKORA v souladu s uzavřenými kupními smlouvami ze dne 28. 12. 1999 nárok na odpočet daně ve výši 3 441 474,90 Kč za nákup nápojových automatů. Dopisem ze dne 4. 1. 2001 prodávající společnost DEKORA oznámila, že odstupuje od kupních smluv, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě (do 25. 1. 2000) nezapltil sjednanou kupní cenu. Současně požadovala vrátit dodané stroje. Nápojové automaty stěžovatel v počtu ks 281 vrátil společnosti DEKORA dne 24. 10. 2002. Prvá ze zákonných podmínek pro vznik práva opravit základ daně ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o DPH tak byla naplněna, neboť v daném případě došlo k vrácení zdanitelného plnění přijatého v prosinci 1999. Vrácení nápojových automatů je doloženo ve spise předávacím protokolem ze dne 24. 12. 2002. Stejněho dne pak společnost DEKORA vystavila daňový dobropis č. 97-2002/00001, na němž je uvedeno datum převzetí stěžovatele 24. 10. 2002. Vrácení nápojových automatů prodávajícímu stěžovatel nezpochybňuje. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že dobropis lze vystavit jen při vrácení původního plnění a ne kdykoliv a z tohoto dovozuje, že dobropis byl vystaven neoprávněně, protože zboží nebylo vráceno ve stavu zakoupeném, neboť bylo opotřebováno, nelze s ním souhlasit. Podmínka vrácení zboží pouze ve stavu, v jakém bylo zakoupeno bez opotřebení, v zákoně o DPH upravena není. Zákon ve znění rozhodném pro projednávanou věc (v době vystavení dobropisu) omezoval pouze dobu, do kdy může plátce opravu základu daně provést a to v ustanovení § 15 odst. 6, který limituje právo provést opravu základu daně tříletou lhůtou, jež počíná běžet od konce zdaňovacího období, ve kterém se uskutečnilo původní zdanitelné plnění. Stěžovatel jemu doručený dobropis nevrátil, naopak stvrdil podpisem jeho převzetí. Pokud se domníval, že dobropis byl vystaven

neoprávněně, mohl tento s případnými námitkami vrátit, což však neučinil. Ze správního spisu vyplývá, že daňový dobropis byl stěžovateli doručován doporučenou poštou spolu s průvodním dopisem datovaným dne 25. 10. 2002. Dobropis je pak opatřen podpisem stěžovatele a datem převzetí 24. 10. 2002. V souladu s ust. § 21 odst. 1 zákona o DPH měl stěžovatel opravu odpočtu daně provést v daňovém přiznání za zdaňovací období říjen 2002, kdy obdržel daňový dobropis. Jelikož stěžovatel tak neučinil a svoji zákonnou povinnost nesplnil, správce daně mu zcela správně DPH dodatečně vyměřil.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žalovaný v daném případě měl dostatek důkaz pro své rozhodnutí, když skutečnosti rozhodné pro dodatečné vyměření daně z přidané hodnoty byly v daňovém řízení doloženy důkazními prostředky. Neprovedením výsledku stěžovatelem navržených svědků se žalovaný porušení daňového řádu nedopustil, když odmítnutí návrhu stěžovatele na jejich provedení dostatečným způsobem odůvodnil.

Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v případě, kdy tvrdí, že se správce daně nezabýval potvrzením Ing. Ryšávký ze dne 28. 8. 2001, dle kterého nápojové automaty nikdy nepatřily společnosti stěžovatele, neboť byl používány na základě leasingových smluv. Tvrzení stěžovatele nemá oporu ve spise. Z rozhodnutí žalovaného (str. 5 dole) vyplývá, že správce daně i žalovaný se předmětným důkazním prostředkem zabývali a skutečnosti obsažené v potvrzení Ing. Ryšávký konfrontoval správce daně s ostatním důkazním materiálem. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že nemohl souhlasit s tím, že stěžovatel automaty v říjnu 2002 užíval na základě leasingových smluv. Při místním šetření totiž dne 3. 2. 2000 zjistil, že v případě nápojových automatů nakoupených na základě kupních smluv č. 3/1999 a č. 4/1999 se jednalo o zboží, které stěžovatel již dříve užíval na základě leasingových smluv, které byly předčasně ukončeny. Tvrzení stěžovatele tak žalovaný shledal v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

Z výše uvedeného odůvodnění žalovaného tak vyplývá, že žalovaný se předmětnou námitkou stěžovatel řádně zabýval. S jeho závěry nelze než souhlasit, když samotný dobropis odkazuje nikoli na smlouvy leasingové, nýbrž na smlouvy kupní, jejichž existenci stěžovatel nezpochybňoval, pouze poukazoval na výhradu vlastnického práva. Případné předchozí užívání nápojových automatů formou leasingu je bez významu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační důvody uplatňované stěžovatelem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyly naplněny a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu